మేడ మీద గదిలో కూర్చుని కిటికీలోంచి వర్షాన్ని చూస్తున్నా...
కిటికీకి కొంచెం దూరంలో కొబ్బరిచెట్టు తడుస్తున్నందుకు
పరవశించి పోతుందనుకుంటూ...
ఆకుల చివర్ల నుంచి ఆనంద బాష్పాలని రాలుస్తోంది.
"నాన్నా! ఖాళీగా వున్నావా? నీతో మాట్లాడాలి" అన్న మాటలు విన్పించి తిరిగి చూశా...
మహిత... నా మొహం వికసించింది.
"రా! మహితా!... " పిలిచాను.

కథ

రెండంచుల కత్తి

మల్లీశ్వరి

లోపలికి వచ్చి నా ఎదురుగా కుర్చీలో నిటారుగా కూర్చుని సూటిగా నా కళ్ళవంకే చూస్తూ.... "నేను సాధన్ డిగ్రీ కాలేజీలో చేరదామనుకుంటున్నాను. నువ్వు యింకెక్కడా అప్లయ్ చెయ్యకు నాన్నా!..." అంది.

నాకు ఆశ్చర్యం అన్పించింది... ప్లస్ టూ అయ్యేవరకూ మహిత మేలు కోరి, తన బాల్యం ఎక్కడ స్వేచ్ఛగా వికసిస్తుందో ఆలోచించి, ఎన్నో స్కూళ్ళు వెతికి, డబ్బుకి వెనకాడకుండా మంచి స్కూల్లో వేశాను... అక్కడ మహితకి ఎలాంటి సమస్యలూ లేవు.... చదువులోనే కాదు... సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలు, క్రీడలు... అన్నింటిలోనూ ముందుండేది... అంతేకాదు... ఆడపిల్లగా వివక్షని ఎదురోకూడదని నేను ఎంతో తపించి నిరంతరం ఆమెలో ధైర్యాన్ని స్థైర్యాన్ని నింపడానికి ప్రయత్నించేవాడిని... స్కూల్లో పిల్లలమధ్య ఆ భేదభావం లేకపోవడం చూసి చాలా సంతోషించేవాడిని...

ఈ స్కూలు వాళ్ళదే డిగ్రీ కాలేజి కూడా వుంది... అక్కడ అప్లయ్ చేయించుదామనుకుంటున్నాను... కానీ యింతలో...

"ఏం నాన్నా! మాట్లాడవు?.." ప్రశ్నించింది.

నాకేం చెప్పాలో తోచడం లేదు. సాధన్ కాలేజ్ గవర్నమెంట్ ఎయిడెడ్ కాలేజి. సుమారు రెండువేల మంది విద్యార్థులు. విభిన్న వ్యక్తిత్వాలు, మితిమీరిన స్వేచ్ఛ. సినిమా, ఫాషన్ ప్రభావంలో యువత. స్పష్టమయిన గమ్యంలేని విద్యాబోధన. చివరకి "అక్కడ క్రమశిక్షణ వుండదమ్మా!" అన్నాను.

"నాకు వుంది కద నాన్నా!..." అంది.

షార్ప్‌గా వచ్చిన ఆ సమాధానానికి ముచ్చటేసినా అలాంటి వాతావరణంలోకి చదువుకోసం పాపని పంపడం నాకిష్టం లేదు. అందుకే కూర్చోబెట్టి వివరంగా అన్నీ చెప్పాను.

తను కాసేపు ఆలోచించింది. "నేను సైకాలజీ సబ్జెక్టులో డెవలప్ కావాలనుకుంటున్నాను.సాధన్‌లో మిగతా లెక్చరర్స్ గురించి నాకు తెలీదు గానీ సైకాలజీ డిపార్ట్‌మెంట్ చాలా బావుంది. నేను కనుక్కున్నాను. యిక కాలేజి వాతావరణం గురించి. నువ్వసలు భయపడక్కరలేదు. విలువలతో కూడిన నీ పెంపకం నన్నెపుడూ నడిపిస్తుంది.

చిన్నప్పటి నుంచీ నాకు సంబంధించి ఒక విషయంలో నువ్వు బాగా జాగ్రత్తలు తీసుకున్నావు. నేను ఆడపిల్లని. ఈ పని చెయ్యొచ్చు. చెయ్యకూడదు. అన్న ఇన్ఫీరియార్టీ ఫీలింగ్ నాలో పెరక్కుండా పెంచావు. అది నాలో ఆత్మవిశ్వాసాన్ని కలిగించింది. అందుకే చదువుకి సంబంధించి మొదటిసారి నిర్ణయం తీసుకున్నా. వ్యతిరేకించకు నాన్నా!...." చెప్పేసి నా సమాధానం కోసం చూడకుండా ముందుకు అడుగేసింది. గుమ్మంవరకూ వెళ్ళాక ఒక్క క్షణం ఆగి.

"నువ్వు తరచుగా 'కుటుంబంలో ప్రజాస్వామ్యం' గురించి చెపుతుంటావుగా...." అంటూ అర్థవంతంగా ఓ కొంటె నవ్వు విసిరి వెళ్ళిపోయింది.

నాకూ అప్రయత్నంగా నవ్వొచ్చింది.

నెల రోజుల్లో మహిత సాధన్ డిగ్రీ కాలేజీలో చేరింది.

** ** **

రెండు నెలలు సాఫీగా గడిచిపోయాయి. నాన్న భయాలన్నీ అర్థరహితం. నవ్వుకునేదాన్ని.

ఓ రోజు సెకండ్ పిరియడ్ ఖాళీ వుండటంతో నోట్స్ రాసుకుంటున్నాను. క్లాస్ మాత్రం సందడిగా వుంది. అమ్మాయిలూ, అబ్బాయిలూ కేరింతలూ, తుళ్ళింతలూ. ఇంతలో కార్తీక్ అనే మా క్లాస్‌మేట్ చనువుగా నన్ను రాసుకుంటూ కూర్చుని "ఏంటే ఎపుడు చూసినా బుక్‌వార్మ్‌లా వుంటావు..." అన్నాడు...

నేను పెద్దగా షాకవలేదు. ఫీలవలేదు. తల మాత్రం తిప్పి "కార్తీక్!

లే!..." చెప్పాను...

"వ్వాట్???..." అర్థం కానట్లు అదోరకం సినిమా ఫీలింగ్ యిచ్చాడు. క్లాసంతా మా వంకే చూస్తున్నారు.

నేను చాలా స్పష్టంగా మాట్లాడటం మొదలుపెట్టాను.

"నేను నిన్ను 'ఏరా!'... అన్నానా?... మరెందుకు 'ఏంటే?' అంటున్నావు?... ఫాషనా?... అది నాకు నచ్చదు... నన్నలా పిలవకు. మా నాన్న సరదాకి కూడా 'అది, ఇది, ఏంటే, ఒసే!' అనరు. మా నాన్నని నేను 'ఏరా!' అని పిలవగలిగితే... ఆయన నన్ను 'ఏంటే?' అనగలరు. మా నాన్నని అలా పిలవడం నాకు ఎంత అసభ్యతగా అన్పించిందో నీతో యిలా పిలిపించుకోవడం అంతే అసభ్యతగా వుంది. నువ్వు నన్ను అతిగా గౌరవించక్కరలేదు. మనం క్లాస్‌మేట్స్‌మి. 'మహితా!' అని పిలువు చాలు. యిలా పక్కన రాసుకు పూసుకు కూర్చుంటేనే స్నేహం కాదు. నువ్వు మామూలుగా నిలబడి మాట్లాడొచ్చు..." అన్నాను.

కార్తీక్ చటుక్కున లేచి నిలబడ్డాడు. అమ్మాయిల్లో కొంతమంది మొహాలు మాడిపోయాయి. కార్తీక్ విసురుగా తన బెంచీవైపు వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏం చూసుకుని యింత పొగరు', 'మగాళ్ళని యిలాంటి విషయాల్లో హర్ట్ చేయకూడదు... యిష్టం లేకపోతే ఇండైరెక్ట్‌గా చెప్పాలి' 'గాళ్ళే యిలా రెచ్చగొట్టకూడదు...' 'అమ్మాయిలే జాగ్రత్తగా వుండాలి...' మొదలైన కామెంట్స్ విన్పించాయి. నేనేం పట్టించుకోలేదు. మామూలుగానే వున్నాను. రెండు రోజులు కార్తీక్ బిగదీసుకుని వున్నట్లు అన్పించినా మూడోరోజు సబ్జెక్ట్‌కి సంబంధించి అతన్నో ప్రశ్న అడగాల్సి వచ్చింది. తను మామూలుగానే సమాధానం చెప్పాడు. 'అక్కడితో ఆ సమస్య తీరిపోయింది' అని అనుకున్నాను.

** ** **

ఈ రోజు మహిత తన ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి కాలేజీనుంచి యింటికి వచ్చింది. వచ్చిన దగ్గర నుంచీ తన గదిలో సీరియస్ డిస్కషన్స్. స్నాక్స్ కూడా తీసుకోలేదు. ఏవయినా సమస్యలా? నేను గది ముందు రెండు మూడుసార్లు తిరిగాను. నాలుగోసారి పచార్లు చెయ్యబోతుండగా "నాన్నా!" అని పిలిచింది.

అందుకోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్లు గభాలున లోపలికి వెళ్ళాను. నా మనసు కనిపెట్టేసినట్లు ఓ నవ్వు నవ్వింది. నీలికలువ వికసించినట్లు ఆహ్లాదంగా వుందామె నవ్వు. నా పాప ఎంత అందమయినది! కల్మషం లేని నవ్వు... ప్రేమపూర్వకమయిన మాటలు...స్వచ్ఛమయిన చూపులు ప్రతి కదలికలో ఆత్మవిశ్వాసం... యిదే కదా అందం అంటే.

"రేపు సెమినార్‌లో మాట్లాడాలి నాన్నా! అందుకే ప్రిపేరవుతున్నాను" నా మనసుకి సమాధానం చెపుతూ అంది...

"వూ! బాగా ప్రిపేరవ్వు" చెప్పాను. మహిత పక్కనున్న అమ్మాయి నాకు తెలుసు. రెండు మూడుసార్లు మా యింటికి వచ్చింది.

"అంకుల్! మొన్నోరోజు ఏం జరిగిందో తెలుసా?" అంటూ వాళ్ళ క్లాస్‌లో కార్తీక్ అనే అబ్బాయికి మహిత ఎలా షాక్ ట్రీట్‌మెంట్ యిచ్చిందో చెప్పింది.

ఆత్రుతగా మహిత వంక చూశాను. ముసిముసిగా నవ్వుతూ నా వంక చూస్తోంది. ఈసారి ఆమే నాకు ధైర్యం చెప్పినట్లుగా అన్పించింది. మనసంతా తేలిక పడింది. హుషారుగా బైటకి నడిచాను.

నా భార్య స్కూల్లో టీచర్‌గా చేస్తోంది. ఆమె స్కూలునుంచి రాగానే మహిత ఫ్రెండ్ చెప్పిన విషయం చెప్పి కూతురి ధైర్యానికి మెచ్చుకున్నాను.

"ఆ!... ఎందుకొచ్చిన గొడవలు..." అందామె. నేను నా భార్యని అర్థం చేసుకున్నాను. ఆమె పుట్టిన దగ్గర నుంచీ యిరవై సంవత్సరాలపైన అణిచిపెట్టబడిన భావజాలంతో పెరిగింది. మా పెళ్ళయ్యాక చాలా మారింది. కానీ ఆ క్రమంలో మామధ్య ఎన్నో చర్చలు... ఈరోజూ అంతే!... విషయాన్ని మరింత విపులంగా చెప్పాను. ఈసారేం తర్కించలేదు. విని వూరుకుంది.

** ** **

సీరియస్‌గా సాగుతున్న పాఠం అటెండర్ రాకతో ఆగిపోయింది. మా ఇంగ్లీష్ మాస్టారికి ఏదో చెప్పి అటెండర్ వెళ్ళిపోయాడు.

"క్లాస్‌లో ఎస్.సి., ఎస్.టి. వాళ్ళెంతమంది వున్నారో నిల్చోండి" అన్నారు మాస్టారు...

నేను లేచి నిలబడ్డాను.. లేద్దామా? వద్దా? అనే అవస్థలో వున్నారు కొంతమంది. నాకేం అర్థం కాలేదు.

"యింకెవరూ లేరా?" అనేసరికి తప్పదన్నట్లు ముక్కుతూ మూలుగుతూ ముగ్గురబ్బాయిలూ, ఇద్దరమ్మాయిలూ నిల్చున్నారు.

మాస్టారు డీటెయిల్స్ అడుగుతున్నారు. ఇద్దరబ్బాయిలు ఎస్.టి. ఒకబ్బాయి మిగతా ముగ్గురమ్మాయిలం ఎస్.సి.

ముందు బెంచీలో వున్నమ్మాయిని "నువ్వేంటి?" అడిగాడతను. ఆ అమ్మాయి బెరుగ్గా తల దించుకుని "ఎస్.సి." అంది. మాస్టారిలో ఏదో పైశాచికత్వం. తన బీదతనానికి, తనకి గొప్ప వుద్యోగం దొరక్కపోడానికి ఆ అమ్మాయే కారణమన్నంత కక్షగా వుంది. అంతటినీ మనసులో దాచుకోలేక, పైకి అనలేక సతమతమయిపోతూ "వూ... మీ పనే బావుంది... అన్ని సదుపాయాలూ మీకే... ఆ!... సరే! ఎస్.సి.లో ఏంటి?" అడగ్గూడదని తెలిసినా అడిగాడు.

ఆ అమ్మాయి కుంచించుకుపోతోంది. సిగ్గుపడుతోంది. అవమానపడుతోంది... "మ...మా..." గొంతుకు దుఃఖపు జీర అడ్డుపడుతుండగా ఆపేసింది.

నేను నివ్వెరపోయాను. మాస్టారు అడిగినందుకు కాదు... ఆ... అమ్మాయి చెప్పలేకపోయినందుకు... అంత న్యూనతతో ఎందుకుందో తెలియనందుకు.

"ఎందుకు అడుగుతున్నారు సర్!" నేను ప్రశ్నించాను.

మాస్టారు నన్ను చూశారు. ఏవనుకున్నారో ఏమో."స్కాలర్‌షిప్స్ అప్లికేషన్స్ ఆఫీసులో ఇస్తున్నారంట వెళ్ళి తెచ్చుకోండి..." అన్నారు. వాళ్ళు కదిలారు. నేను కూర్చున్నాను.

అందుకోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్లు గభాలున లోపలికి వెళ్ళాను. నా మనసు కనిపెట్టేసినట్లు ఓ నవ్వు నవ్వింది. నీలికలువ వికసించినట్లు ఆహ్లాదంగా వుందామె నవ్వు. నా పాప ఎంత అందమయినది! కల్మషం లేని నవ్వు... ప్రేమపూర్వకమయిన మాటలు...స్వచ్ఛమయిన చూపులు ప్రతి కదలికలో ఆత్మవిశ్వాసం... యిదే కదా అందం అంటే.

"నువ్వు ఎస్.సి. నన్నావు?" మాస్టారు ప్రశ్నార్థకంగా చూశారు. నేను మళ్ళీ లేచి నిలబడి "అవును సర్... నేను ఎస్.సి.నే... కానీ మా నాన్న ప్రభుత్వోద్యోగం చేస్తున్నారు... నేను స్కాలర్‌షిప్‌కి అనర్హురాలిని" మామూలుగానే చెప్పి కూర్చున్నాను.

క్లాస్‌లో చాలామంది నన్ను చూసి కాసేపు గుసగుసలాడుకున్నారు. ముఖ్యంగా నేను కూర్చోగానే కార్తీక్ ఓరగా వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. తెల్లటి అతని మొహంలోనూ గులాబీరంగు పెదాల చివరా వ్యంగ్యపూరితమయిన నవ్వు చిందులేస్తోంది. మొహం తిప్పుకున్నాడు కుడిచేయి నా వైపు తిరిగింది. నేనలా చూస్తుండగా ఎవరూ చూడకుండా కార్తీక్ వేళ్ళని మడిచి బొటనవేలు కిందికి చూపిస్తూ అసభ్యకరమయిన సంజ్ఞ చేశాడు.

జీవితంలో మొట్టమొదటిసారి ఓ పదునైన బాణం నా లేతగుండెని తాకింది.

** ** **

పాపలో రోజురోజుకీ ఏదో మార్పు కనిపిస్తోంది. మొహంలో తాజాదనం వుండటం లేదు. వయసురీత్యా వచ్చే మార్పులని సరిపెట్టుకోలేకపోతున్నాను. అపుడపుడూ యధాలాపంగా అడుగుతున్నా. 'ఏంలేదు నాన్నా! ఎగ్జామ్స్ దగ్గర పడుతున్నాయి కదా! అందుకే' అంటోంది. యిదివరకంతగా ఫ్రెండ్స్ గురించి హుషారుగా చెప్పడం లేదు. అలాగని పూర్తిగా డల్ అయిందని కాదు. ఎప్పటిలాగే వాళ్ళమ్మ దగ్గర గారాం పోవడం. నన్ను ఆటపట్టించడం అన్నీ మామూలే! కానీ ఏదో తేడా! బహుశా తనే గమనించుకోలేనంతగా వుందేమో! అందుకే 'కాలేజిలోగానీ బయటగానీ ఏవయినా సమస్యలుంటే మొహమాటపడకుండా నాతో చర్చించమని' ఎప్పటికపుడు చెపుతుండటం తప్ప నేనేమీ చెయ్యలేకపోతున్నాను.

** ** **

ఇపుడు నాకు స్నేహితుల సంఖ్య కుంచించుకుపోయింది. వేరే తరగతుల నుంచి అమ్మాయిలూ, అబ్బాయిలూ కొంతమంది అపుడపుడూ వచ్చి 'మనం మనం ఒకటి. మనవాళ్ళ పిక్నిక్ రేపు. నువ్వు తప్పకుండా రావాలి మహితా!' అనేవారు. మా అమ్మా నాన్న చెప్పినదాన్ని బట్టి కులాన్నిబట్టి ఎవరూ మనవాళ్ళు కారని. అందుకే 'మనవాళ్ళ పిక్నిక్' అని వాళ్ళు చెప్పే పిక్నిక్స్‌కి నేనెపుడూ వెళ్ళలేదు.

"చూడండి... మీరనుకున్నట్లుగా అమ్మాయిలు లేరు... ఎక్కడో రేర్‌గా జరిగే అనుభవాల్ని జనరలైజ్ చెయ్యకండి. మేం ఈ పాటని ప్రదర్శించేపుడు మా తల్లిదండ్రులు చూస్తారు... మీ తల్లిదండ్రులు చూస్తారు... పేరెంట్స్ చాలామంది చూస్తారు... వాళ్ళముందు బాయ్‌ఫ్రెండ్‌కి మొహం వాచానని పాడుతూ గెంతులేయడం తల్చుకుంటేనే కంపరంగా వుంది. నేనీ పాటకి డాన్స్ చేస్తే నా తల్లిదండ్రులు నన్ను చూసి తల దించుకుంటారు"

ఆటల్లోనూ సాంస్కృతిక కార్యక్రమాల్లోనూ పాల్గొంటూ వుండటంతో నిరంతరం బిజీగానే వుండేదాన్ని. అందుకే నామీద ఇతరుల అభిప్రాయాలు నన్ను పెద్దగా బాధించకుండా జాగ్రత్త పడసాగాను.

కాలం యిలా గడుస్తూ వుండగా 'కాలేజి యానివర్సరీడే' దగ్గరకి వచ్చింది. సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలకి ఫస్ట్ డిగ్రీ వాళ్ళ తరపున నన్ను ఆర్గనైజర్‌గా వేశారు. అంతేకాకుండా ఒక డాన్స్ అయిటమ్‌కి కూడా మా క్లాస్‌వాళ్ళు అయిదుగురం పేరిచ్చాం.

డాన్స్ అయిటమ్స్ అన్నీ సెలక్ట్ చేసుకుని ఫైనలైజ్ చెయ్యడానికి పేర్లిచ్చిన స్టూడెంట్స్ అందరం మీటింగ్ పెట్టుకున్నాం. కాలేజి స్టూడెంట్స్ ప్రెసిడెంట్, సెక్రటరీ అందరూ వచ్చారు.

అందరూ ఇయర్‌వైజ్ తమ ప్రోగ్రామ్స్ చెపుతున్నారు. సెక్రటరీ, ప్రెసిడెంట్ మధ్యమధ్యలో మార్పులూ, చేర్పులూ చేస్తున్నారు. నా కవి పెద్దగా నచ్చడంలేదు. ఎందుకంటే వాళ్ళు సినిమా పాటలని, అందులోనూ చప్పట్లు కొట్టే అసభ్యమయిన పాటలని సజెస్ట్ చేస్తున్నారు. ఇష్టం వున్నా లేకపోయినా మిగతావాళ్ళూ ఒప్పుకుంటున్నారు.

ఇక మావంతు వచ్చింది. హెచ్.ఐ.వి. ఎయిడ్స్ నిర్మూలనని ఇతివృత్తంగా తీసుకుని నేను తయారుచేసిన నృత్యరూపకాన్ని చూపించాను. స్క్రిప్ట్ చూడనయినా చూడకుండా కాన్సెప్ట్ వినగానే మా సెక్రటరీ ఫకాలున నవ్వాడు. మా ప్రెసిడెంట్ భరత్ మాత్రం నన్ను విసుగ్గా చూసి 'వాట్ మహితా! నువ్వేదో పెద్ద డాన్సర్‌వని విన్నాను. ఇలాంటివా నువ్వు సెలెక్ట్ చేసుకునేది. అది తీసెయ్. ఇదుగో '.........' సినిమాలో టైటిల్‌సాంగ్ వెయ్యి... నీకు బాగా సూటవుతుంది. ఆ హీరోయిన్ స్టెప్స్ నువ్వు బాగా వెయ్య గలవు" నా వీపుకింది భాగాన్ని చూడటానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాడు.

అయోమయంగా ఆ కాసెట్ వంక చూశాను. అతను వెయ్యమన్న పాటని నేను రెండుమూడు సార్లు విన్నాను.

"ఈ పాటా?..." అని నేనడం విని భరత్ తెల్లబోవడం చూస్తే అర్థమయింది. నా మొహంలో ఎంత అసహ్యాన్ని చూపించానో...

"ఏం?..." భరత్ చురుగ్గా చూసి అడిగాడు.

"ఈ పాటలో వున్న అర్థం గమనించారా? ఎవడు మాకు బాయ్‌ఫ్రెండ్‌గా వచ్చినా మేం సిద్ధంగా వుంటామని... అర్థం వచ్చే పాట యిది. యింతమంది అమ్మాయిల మనసుల్ని బాధపెట్టే పాట యిది... ఈ పాట వెయ్యం..." ఖచ్చితంగా అన్నాను నేను.

"తప్పేముంది?... నిజమేగా!... బైక్ కాస్ట్, వాలెట్‌వెయిట్ బావుంటే మీ అమ్మాయిలు ఎవరినయినా బాయ్‌ఫ్రెండ్‌గా ఒప్పుకుంటారు" సెక్రటరీ ఏదో జోక్ వేసినట్లు నవ్వుతూ అన్నాడు.

నా కళ్ళు కోపంతో ఎర్రబడ్డాయి... పెదాలు వణకసాగాయి... మళ్ళీ అతనే నవ్వుతూ వచ్చేసి "బాప్‌రే!... మహితా! సరదాగా అన్నదానికి కూడా ఫీలయిపోతున్నావ్!..." నా చేతులు పట్టుకుని కన్సోల్ చెయ్యబోయాడు... నేను విడిపించుకున్నాను.

"చూడండి... మీరనుకున్నట్లుగా అమ్మాయిలు లేరు... ఎక్కడో రేర్‌గా జరిగే అనుభవాల్ని జనరలైజ్ చెయ్యకండి... మేం ఈ పాటని ప్రదర్శించేపుడు మా తల్లిదండ్రులు చూస్తారు... మీ తల్లిదండ్రులు చూస్తారు... పేరెంట్స్ చాలామంది చూస్తారు... వాళ్ళముందు బాయ్‌ఫ్రెండ్‌కి మొహం వాచానని పాడుతూ గెంతులేయడం తల్చుకుంటేనే కంపరంగా వుంది. నేనీ పాటకి డాన్స్ చేస్తే నా తల్లిదండ్రులు నన్ను చూసి తల దించుకుంటారు" నా గొంతులో ఆవేశం.

భరత్ ఈగో ఫీలయినట్లున్నాడు.... అతను చెప్పింది వినకుండా వాదిస్తున్నందుకు...

"యిందులో తప్పేముందో అర్థం కావడం లేదు... ఇప్పటికాలం అమ్మాయిలు ఎలా వున్నారో పాటలో అలా వుంది... అయినా పేరెంట్స్... పేరెంట్స్ అని ఒకటే గింజుకుంటున్నావు... ఫార్వార్డ్ కాస్ట్‌ల్లో అయితే అమ్మా నాన్నా ఒప్పుకోరని భయం... మీ ఎస్.సి. ల్లో ఏంటి అబ్జెక్షన్? మీ పేరెంట్స్ ఏమంటారు? ఇలాంటి

వాటిలో రిస్ట్రిక్షన్స్ ఎందుకుంటాయి?" కాజువల్‌గా అనేశాడు.

నేను దారుణంగా హర్టయ్యాను.

ఏ రోజూ... ఎవరూ... యింతగా నన్ను అవమానించలేదు... ఇన్నేళ్ళల్లో యితరుల మాటలకి నేనెపుడూ ఏడవలేదు. కానీ యిపుడు ఓ పలుచని కన్నీటిపొర చూపుని మసక చేసింది. అదీ కాసేపే.

నేను లేచి నిలబడ్డాను.

"మీరు ఈ మాట మీదే నిలబడతారా?" సూటిగా అడిగాను.

"వూ!...ఏముంది యిందులో!..." సపోర్ట్ కోసం పక్కకి చూస్తూ అన్నాడు భరత్. సెక్రటరీ తలూపాడు. ఫైనలియర్స్ కొంతమంది అతని పక్కన చేరారు....

"నేను ప్రిన్సిపాల్‌కి రిపోర్ట్ చేస్తాను..." ముందుకు కదిలాను.

"అసలు నేనేమీ అనలేదే!..." తెల్లబోయినట్లు నటించడానికి విశ్వ ప్రయత్నం చేస్తూ అన్నాడు భరత్.

"నువ్వన్నావు భరత్!..." ఫైనలియర్ నుంచే ఎస్.సి. స్టూడెంట్స్ ముగ్గురు భరత్ వంక ఆరోపణగా చూస్తూ అన్నారు.

నేను డైరెక్ట్‌గా ప్రిన్స్‌పాల్ రూంకి వెళ్ళాను... రిపోర్ట్ రాసి సంతకం చేసి యిచ్చాను... ఆయన అంతా చదివేవరకూ ఆగి "అతనన్న మాటల్ని ఉపసంహరించుకొని సారీ చెప్పాలి..." అన్నాను. ఆయన కళ్ళద్దాలు చేతిలోకి తీసుకుని వాటిని ఖర్చీఫ్‌తో తుడుస్తూ "ఆ!... ఎందుకమ్మా చిన్న విషయానికి? అదీకాక ఆడపిల్లవు... అల్లరయిపోతావు... అతన్ని పిల్చి... నేను మందలిస్తాలే!... నువ్వెళ్ళు..." తీర్పు యిస్తూ అన్నాడాయన.

"సార్!... మీరు కూడా యిలా.. అయినా యిది నా ఒక్కదాని వ్యక్తిగతమయిన సమస్యకాదు సర్... ఆ పాటలోలా ఆడవాళ్ళందరూ వున్నారనడం మొదటి తప్పు... ఎస్.సి. వాళ్ళకి విలువలు లేవనడం రెండో తప్పు... వీటికి పబ్లిక్‌గా సారీ చెప్పాల్సిందే!..." నేను గట్టిగా చెప్పాను...

"సరే!... నువ్వెళ్ళు. అరగంట ఆగి రా!." అన్నాడాయన. నేను బయటకి నడిచాను. భరత్‌నీ యింకొందరినీ పిలిచి మాట్లాడారాయన.

అరగంట అయ్యాక నన్ను రమ్మన్న విషయం గుర్తొచ్చి నేను ఆయన రూంవైపు నడిచి డోర్ నాక్ చేయబోయి ఆగిపోయాను.

లోపలినుంచి ధారాళంగా ప్రిన్సిపాల్ గొంతులోంచి మాటలు...

"...అయినా ఈ కాలంలో వీళ్ళతో ఎవరు పెట్టుకుంటున్నారు?... 'వూ' అంటే కేసు....'ఆ' అంటే కేసు... 'మాలోడా' అంటే తప్పు 'ఒరే మాదిగోడా' అంటే తప్పు... పూర్వంలా లేవు రోజులు... అసలు ఆమెని ఆర్గనైజర్‌గా ఎందుకు పెట్టారు? ఏకు మేకై కూర్చుంది. తప్పదు. నువ్వు పర్సనల్‌గా సారీ చెప్పు. లేదంటే... కాదూ కూడదంటే పబ్లిక్‌గా... తప్పదు...." ప్రిన్సిపాల్ ఆపగానే భరత్ ఏదో చెప్పుకుపోతున్నాడు...

నాకేమీ వినబడటం లేదు... తలంతా ఒకటే పోరు... ఈ విష సంస్కృతి వేళ్ళనుంచీ వ్యాపించి వుందన్న విషయం మొదటిసారి అర్థమయింది. అది తట్టుకోవడం చాలాకష్టంగా వుంది. ఎవరు పిలిచినా విన్పించుకోకుండా యింటికొచ్చి నా గదిలో పడుకున్నాను.

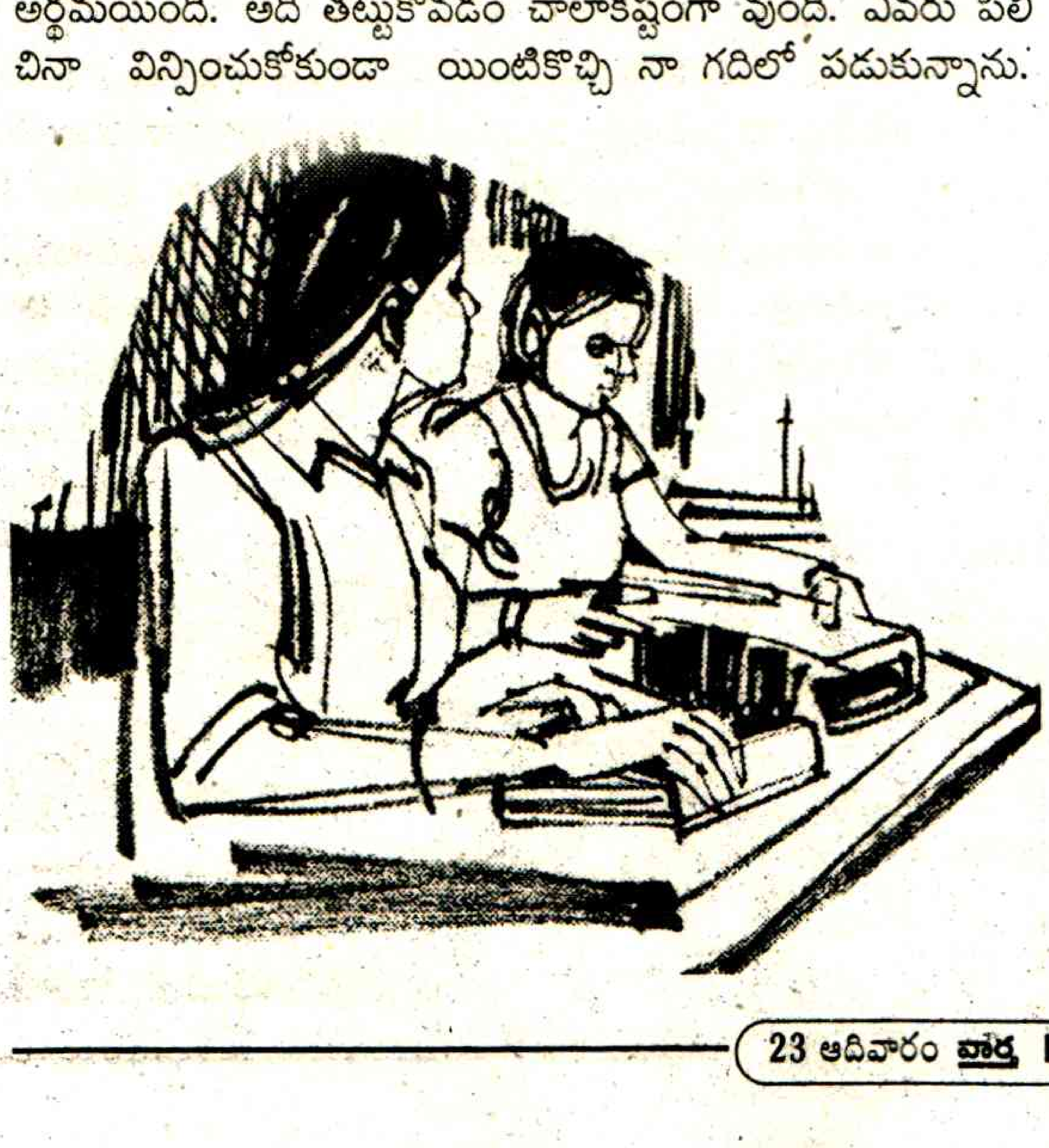

"...అయినా ఈ కాలంలో వీళ్ళతో ఎవరు పెట్టుకుంటున్నారు?... 'వూ' అంటే కేసు.... 'ఆ' అంటే కేసు... 'మాలోడా' అంటే తప్పు 'ఒరే మాదిగోడా' అంటే తప్పు... పూర్వంలా లేవు రోజులు... అసలు ఆమెని ఆర్గనైజర్‌గా ఎందుకు పెట్టారు? ఏకు మేకై కూర్చుంది. తప్పదు. నువ్వు పర్సనల్‌గా సారీ చెప్పు. లేదంటే... కాదూ కూడదంటే పబ్లిక్‌గా... తప్పదు...."

మధ్యాహ్నం నాన్న భోజనానికి యింటికి వచ్చారు.

నేను పడుకుని వుండటం చూసి నా చెంపలు నుదురు నిమిరి వెళ్ళబోతూ ఆగిపోయారు. నేనూహించగలను ఆయన చేతుల తడిని.

"మహితా!...." కలవరంగా పిలిచారు నాన్న. నాన్న మొహం చూసి మరింత దుఃఖం వచ్చింది.

"ఏవయింది?..." సాధ్యమయినంత ప్రశాంతంగా వుండటానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నారు నాన్న.

జరిగిందంతా చెప్పాను... "నాన్నా! నేను పుట్టడమే మెడమీద కత్తితో పుట్టాను... యింతకాలం దాన్నుంచి ఎలా కాపాడుకోవాలో నువ్వు బాగానే చెప్పావు... కానీ యిది రెండంచుల కత్తి నాన్నా!... నేను ఎదుర్కోలేకపోతున్నాను... కొంచెం భయంగా వుంది నాన్నా!" నేను మాట్లాడుతుంటే నాన్న కళ్ళలో నీళ్ళు... నా తలనిమిరి బయటికి వెళ్ళిపోయారు. నేను ఆలోచించుకుంటూ వుండిపోయాను.

** ** **

కాసేపటికి తేరుకుని హాలులోకి వచ్చాను నిశ్శబ్దంగా వుంది. నాన్న బెడ్‌రూంవైపు చూశాను... అక్కడ కుర్చీలో కూర్చుని ఏదో ఆలోచనలో వున్నాడు నాన్న. "నాన్నా! రానా?.. " అడిగాను.

"రా మహితా!..." పిలిచారు. నేను లోపలికి వెళ్ళి నాన్న పక్కనే కుర్చీలో కూర్చుని, ఆయన కుడిచేతిని నా చేతిలోకి తీసుకున్నాను.

"మహితా!... నీ చిన్నప్పటినుంచీ నేను నీకు అన్నీ యిచ్చాను... కులభద్రత తప్ప..." నా వంక పరీక్షగా చూస్తూ అన్నాడు నాన్న...

నేను తల అడ్డంగా ఆడించాను..."నాన్నా!... నన్ను పరీక్షించడానికో... మరి దేనికి అంటున్నావో... ఈ కులాలు, మతాలూ మన చేతుల్లో వున్న విషయమా?... మానవ సంబంధాలని మెరుగు పరుచుకోడానికి గానీ, మరే యితర వున్నత విషయాలకి గానీ యివి ఉపయోగపడవు... కిందిస్థాయిలో వున్నవాళ్ళు అభివృద్ధి చెందాలని వాళ్ళకోసం ప్రభుత్వం పథకాలు వేస్తుంది... అక్కడ కుల వర్గీకరణ ద్వారా ఆర్థిక సమానత్వంకోసం ప్రయత్నాలు జరుగుతూ వుండొచ్చు... ఈ క్రమంలో మనకో కులం వచ్చింది... అది మంచో, చెడో మనం ఎందుకు సిగ్గుపడాలి?... మనమెందుకు వివక్షకి గురికావాలి?... ఆ వివక్షని వ్యతిరేకించొద్దూ!.. నేనూ అదే పని చేశా!... తప్పా?..." అడిగాను.

"ఊహూ!" మెరుస్తున్న కళ్ళతో నన్ను చూస్తూ అన్నాడు నాన్న. "అయినా కుల వివక్షకి గురయినా చక్కగా చదువుకుని మంచి వుద్యోగం చేస్తూ... ఆత్మవిశ్వాసంతో వున్న మరి నాన్న అండగా నిలబడ్డాక నేనెందుకు ఏడవాలి?.." బింకంగా అంటున్న మహితని చూశాక హృదయం ఆర్ద్రమయింది నాకు.

ప్రపంచంలో లింగ వివక్ష, కుల, వర్ణ వివక్ష కొనసాగుతున్నపుడు నేను నా కూతురిని వీటన్నింటికీ అతీతంగా సేఫ్టీ జోన్‌లో ఎంత కాలం వుంచగలను?... అలా ఎంతకాలం పెంచగలను??.....

తన జీవితంలో ఎక్కడెక్కడ వివక్ష ఎదురవుతుందో అక్కడల్లా సంఘర్షించాల్సిందే!... కావాల్సిందల్లా అందుకు కావల్సిన నైతిక మద్దతుని కుటుంబం నుంచి తను పొందాలి... అంతే!...

నా భార్య ఎపుడు గదిలోకి వచ్చిందో ఎపుడు మా సంభాషణ విందో తెలీదు. "నీకు నేనూ, నాన్నా ఎపుడూ తోడుగా వుంటాం. నువ్వు నమ్మి నదాన్ని ఆచరించు..." అందామె...

ఎప్పటిలా నవ్వింది మహిత.

(ఎండ్లూరి సుధాకర్‌గారితో మాట్లాడాక)